

Úvodní stránka>Obrátit se na soud>Kde a jak>Právo kterého státu se použije?

Upozorňujeme, že výchozí [pl](#) verze této stránky byla v nedávné době aktualizována. Na překladu do jazyka, ve kterém se vám stránka právě zobrazuje, zatím pracujeme.

Swipe to change

[polština](#)

Právo kterého státu se použije?

Polsko

POZNÁMKA: Níže uvedené odpovědi se NEVZTAHUJÍ na situace, které se řídí právem EU.

1 Zdroje platných norem

1.1 Vnitrostátní normy

Zákon o mezinárodním právu soukromém ze dne 4. února 2011 (kodifikované znění, Sbírka zákonů 2015, položka 1792) (dále jen „zákon o mezinárodním právu soukromém“)

1.2 Vícestranné mezinárodní úmluvy

Haagská úmluva ze dne 17. července 1905 o odnětí občanských práv a podobných ochranných opatřeních

Haagská úmluva ze dne 5. října 1961 o právu použitelném na formu závětí

Haagská úmluva ze dne 5. října 1961 o pravomoci orgánů a použitelném právu při ochraně nezletilých

Haagská úmluva ze dne 4. května 1971 o právu použitelném pro dopravní nehody

Haagská úmluva ze dne 2. října 1973 o právu rozhodném pro vyživovací povinnosti

Úmluva o právu rozhodném pro smluvní závazkové vztahy otevřená k podpisu v Římě dne 19. června 1980

Haagská úmluva ze dne 19. října 1996 o pravomoci orgánů, použitelném právu, uznávání, výkonu a spolupráci ve věcech rodičovské zodpovědnosti a opatření k ochraně dětí

1.3 Hlavní dvoustranné úmluvy

Polsko podepsalo řadu dvoustranných smluv o právních úkonech, jež rovněž obsahují kolizní normy. K těmto smlouvám patří jak smlouvy s členskými státy EU, tak i se třetími zeměmi. Jelikož nástroje, jimiž jsou členské státy EU vázány a které obsahují kolizní normy týkající se různých oblastí, mají v zásadě **přednost** před dvoustrannými smlouvami, jež byly podepsány mezi členskými státy, mají v současnosti praktický význam pouze dvoustranné smlouvy se třetími zeměmi.

K těmto smlouvám patří smlouvy s Běloruskem (ze dne 26. října 1994), Ruskem (ze dne 16. září 1996), Ukrajinou (ze dne 24. května 1993), Korejskou lidově demokratickou republikou (ze dne 28. září 1986), Kubou (ze dne 18. listopadu 1982), Vietnamem (ze dne 22. března 1993) a na základě právního nástupnictví (u smlouvy s Jugoslávií ze dne 6. února 1960) s Bosnou a Hercegovinou, Černou Horou a Srbskem.

2 Uplatňování kolizních norem

2.1 Povinnost soudce uplatnit kolizní normy z vlastní iniciativy

Soud uplatňuje kolizní normy z úřední pravomoci. Z úřední pravomoci uplatňuje i cizí právo, je-li kolizní normou toto právo určeno jako právo rozhodné pro konkrétní věc.

2.2 Zpětný odkaz

Podle článku 5 zákona o mezinárodním právu soukromém je v polském právním řádu přípustný pouze zpětný odkaz.

Odstavec 1 se nepoužije, pokud bylo rozhodné právo určeno:

1. na základě volby rozhodného práva;
2. s ohledem na formu právního úkonu;
3. s ohledem na smluvní závazkové vztahy, mimosmluvní závazkové vztahy nebo jednostranné právní úkony, pro něž se rozhodné právo stanovuje tímto zákonem.

2.3 Změna kolizního kritéria

2.4 Výjimky z obvyklého uplatňování kolizních norem

Odchytky od uplatňování práva stanoveného v kolizních normách týkajících se daného právního vztahu jsou uvedeny v člancích 3 a 10 zákona o mezinárodním právu soukromém.

Čl. 3 odst. 1. Vyžaduje-li zákon použití práva státní příslušnosti (*lex patriae*), a pokud státní příslušnost dotyčné osoby nelze určit, osoba nemá státní příslušnost nebo obsah práva státní příslušnosti nelze zjistit, uplatní se právo státu, ve kterém má daná osoba domicil, a nemá-li domicil, právo země obvyklého pobytu.

Čl. 10 odst. 1. Nelze-li zjistit okolnosti, které určují použitelné právo, použije se právo státu, s nímž je daný právní vztah nejúžeji spojen. Polské právo se mimoto použije tehdy, nelze-li obsah rozhodného cizího práva zjistit v přiměřené lhůtě.

Článek 67 zákona o mezinárodním právu soukromém navíc stanoví, že není-li rozhodné právo určeno ve zmíněném zákoně, ve zvláštních předpisech, v mezinárodních smlouvách, které byly v Polsku ratifikovány a jsou závazné, nebo v právu EU, právem upravujícím daný vztah by **mělo být právo země, s nímž je právní vztah nejúžeji spojen.**

2.5 Zjištění cizího práva

Soud určuje a uplatňuje cizí právo z úřední pravomoci – čl. 51a odst. 1 zákona o organizaci obecných soudů ze dne 27. července 2001 (kodifikované znění, Sbírka zákonů 2019, položka 52, ve znění pozdějších předpisů).

3 Kolizní pravidla

3.1 Smluvní závazky a právní akty

Příslušné kolizní normy zakotvené v zákoně o mezinárodním právu soukromém:

Čl. 28 odst. 1: Právo rozhodné pro smluvní závazkové vztahy je určeno nařízením Evropského parlamentu a Rady č. 593/2008 o právu rozhodném pro smluvní závazkové vztahy (Řím I) (Úř. věst. L 177, 4. července 2008, s. 6). Ustanovení nařízení se případně použijí i na smluvní závazkové vztahy vyloučené z jeho oblasti působnosti podle čl. 1 odst. 2 písm. j) nařízení uvedeného v odstavci 1.

Podle čl. 29 odst. 1 zákona o mezinárodním právu soukromém se pojistná smlouva řídí polským právem, pokud polské právo stanovuje pojistnou povinnost. Vyžaduje-li právo členského státu Evropského hospodářského prostoru, kterým se stanovuje pojistná povinnost, uplatnění práva tohoto členského státu na pojistnou smlouvu, uplatní se zmíněné právo.

Čl. 30 odst. 1. Vyjma případů uvedených v nařízení podle článku 28 nesmí volba práva jiné země než členského státu Evropského hospodářského prostoru s ohledem na smlouvu, která je úzce spojena s územím nejméně jednoho členského státu, zbavit spotřebitele ochrany, kterou jim přiznávají polské právní předpisy provádějící tyto směrnice:

- 1) směrnice Rady 93/13/EHS ze dne 5. dubna 1993 o nepřiměřených podmínkách ve spotřebitelských smlouvách (Úř. věst. L 95, 21. 4. 1993, s. 29); zvláštní vydání Úř. věst. EU v polštině, kapitola 15, sv. 2, s. 288);
 - 2) (zrušeno);
 - 3) směrnice Evropského parlamentu a Rady 1999/44/ES ze dne 25. května 1999 o některých aspektech prodeje spotřebního zboží a záruk na toto zboží (Úř. věst. L 171, 7. 7. 1999, s. 12); zvláštní vydání Úř. věst. EU v polštině, kapitola 15, sv. 4, s. 223);
 - 4) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/65/ES ze dne 23. září 2002 o uvádění finančních služeb pro spotřebitele na trh na dálku a o změně směrnice Rady 90/619/EHS a směrnic 97/7/ES a 98/27/ES (Úř. věst. L 271, 9. 10. 2002, s. 16); zvláštní vydání Úř. věst. EU v polštině, kapitola 6, sv. 4, s. 321);
 - 5) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/48/ES ze dne 23. dubna 2008 o smlouvách o spotřebitelském úvěru a o zrušení směrnice Rady 87/102/EHS (Úř. věst. L 133, 22. 5. 2008, s. 66, v platném znění).
2. Je-li právem rozhodným pro smlouvu, na kterou se vztahuje směrnice Evropského parlamentu a Rady ze dne 14. ledna 2009 o ochraně spotřebitele ve vztahu k některým aspektům smluv o dočasném užívání ubytovacího zařízení (timeshare), o dlouhodobých rekreačních produktech, o dalším prodeji a o výměně (Úř. věst. L 33, 3. 2. 2009, s. 10), právo jiné země než členského státu Evropského hospodářského prostoru, nesmějí být spotřebitelé zbaveni ochrany, které požívají podle polských právních předpisů provádějících zmíněnou směrnici:

- 1) pokud se nemovitost nachází v jednom z členských států, nebo
- 2) pokud jde o smlouvu, která nesouvisí přímo s nemovitostí, jestliže hospodářský subjekt vykonává podnikatelskou nebo profesní činnost v jednom z členských států, nebo přemístí-li tuto činnost jakýmkoli způsobem do jednoho z členských států a smlouva spadá do rozsahu této činnosti.

Článek 31 Závazek vyplývající z jiného cenného papíru, než je směnka nebo šek, se řídí právem země, ve které byl tento cenný papír vystaven nebo emitován.

Článek 32 1. Závazek vyplývající z jednostranného právního úkonu se řídí právem podle volby strany, která úkon provádí. Jsou-li určeny obě strany tohoto závazku, volba práva, jeho změna nebo zrušení se uskutečňuje na základě dohody těchto stran.

2. Nedošlo-li k výslovné volbě práva, řídí se závazek vyplývající z jednostranného právního úkonu právem země, ve které má osoba, která úkon provádí, obvyklé bydliště nebo sídlo. Pokud z okolností daného případu vyplývá, že závazek souvisí úžeji s právem jiné země, použije se právo této země.

...

Podle **článku 36** se účinky přikázání pohledávky vůči třetím stranám stanovují podle práva země, jímž se řídí přikázaná pohledávka.

Článek 37 Právem rozhodným pro převzetí dluhu je právo země, jímž se řídí převzatý dluh.

Článek 38 Účinky změny hodnoty měny na výši závazku se posuzují podle práva rozhodného pro tento závazek.

3.2 Mimosmluvní závazky

Příslušné kolizní normy zakotvené v zákoně o mezinárodním právu soukromém:

Článek 33 Právem rozhodným pro závazky vyplývající z jiných událostí než právních úkonů se řídí nařízením Evropského nařízení a Rady č. 864/2007/ES ze dne 11. července 2007 o právu rozhodném pro mimosmluvní závazkové vztahy (Řím II) (Úř. věst. L 199, 31. 7. 2007, s. 40).

Článek 34 Haagská úmluva ze dne 4. května 1971 o právu použitelném pro dopravní nehody (Sbírka zákonů 2003/63, položka 585) určuje právo rozhodné pro mimosmluvní zákonnou odpovědnost plynoucí z dopravních nehod.

Článek 35 Zákonná odpovědnost za jednání a opomenutí orgánů veřejné moci v dané zemi se řídí právem této země.

3.3 Osobní stav, jeho aspekty související s občanským stavem (jméno, bydliště, způsobilost k právům a právním úkonům)

Kolizní normy, které se vztahují na statut fyzické osoby:

Způsobilost fyzické osoby k právům a právním úkonům se řídí právem státní příslušnosti (lex patriae) (čl. 11 odst. 1).

2. Provádí-li fyzická osoba právní úkon v rámci svého podnikání, stačí, aby byla způsobilá provést tento úkon podle práva země, ve které se tato podnikatelská činnost vykonává.

3. Odstavec 1 nevylučuje uplatňování práva, kterým se řídí právní úkon, pokud toto právo stanoví s ohledem na způsobilost k provedení daného právního úkonu zvláštní požadavky.

Podle článku 12 se může v případě, že smlouvu podepsaly strany, jež mají pobyt v téže zemi, fyzická osoba, která je způsobilá podepsat smlouvu podle práva této země, dovolávat nezpůsobilosti podle práva uvedeného v čl. 11 odst. 1 pouze tehdy, byla-li si druhá strana této nezpůsobilosti při podpisu smlouvy vědoma, nebo pokud druhá strana o této nezpůsobilosti při podpisu smlouvy nevěděla z nedbalosti.

2. Fyzická osoba, která provádí jednostranný právní úkon a která je způsobilá tak učinit podle práva země, ve které se tento úkon uskutečňuje, se může dovolávat nezpůsobilosti podle práva uvedeného v čl. 11 odst. 1 pouze tehdy, nemá-li to nepříznivý dopad na osoby jednající s náležitou péčí, které předpokládaly, že osoba provádějící daný právní úkon má k tomu potřebnou způsobilost.

3. Jedná-li fyzická osoba prostřednictvím zástupce, uplatňování odstavců 1 a 2 se určí na základě příslušných okolností týkajících se zástupce.

4. Odstavce 1 a 2 se nevztahují na právní úkony v oblasti rodinného a opatrovníckého práva nebo na opatření týkající se nemovitosti, která se nachází v jiné zemi, než je země, ve které byl právní úkon proveden.

Podle čl. 13 odst. 1. se zbavení právní způsobilosti řídí právem státní příslušnosti nezpůsobilé fyzické osoby. Rozhoduje-li polský soud o zbavení cizího státního příslušníka právní způsobilosti, použije se polské právo.

Podle čl. 14 odst. 1 se na domněnku smrti nebo prohlášení za mrtvého vztahuje právo státní příslušnosti. Rozhoduje-li polský soud o domněnce smrti nebo o prohlášení cizího státního příslušníka za mrtvého, použije se polské právo.

Podle čl. 16 odst. 1. se osobní práva fyzické osoby řídí právem státu, jehož je tato osoba státním příslušníkem.

Fyzická osoba, jejíž osobní práva jsou ohrožena nebo byla porušena, se může domáhat ochrany podle práva země, na jejímž území se vyskytla událost způsobující toto ohrožení či porušení, nebo podle práva země, na jejímž území nastaly účinky porušení.

Byla-li osobní práva určité fyzické osoby porušena v hromadných sdělovacích prostředcích, řídí se právo na odpověď, opravu či jiné podobné ochranné opatření právem země, ve které má vydavatel nebo vysílací subjekt sídlo či bydliště.

3.4 Určení vztahu rodič – dítě, včetně osvojení

3.4.1 Určení vztahu rodič – dítě

Kolizní normy vztahující se na vztahy mezi rodiči a dětmi (zákon o mezinárodním právu soukromém):

Rodičovství dítěte lze určit nebo popřít podle práva státní příslušnosti dítěte v době narození (čl. 55 odst. 1 zákona o mezinárodním právu soukromém). Neumožňuje-li právo státní příslušnosti dítěte v době narození určení rodičovství rozhodnutím soudu, řídí se určení otcovství rozhodnutím soudu právem státní příslušnosti dítěte v době určování rodičovství dítěte. *Uznání rodičovství dítěte se řídí právem státní příslušnosti dítěte v době uznání. Neumožňuje-li toto právo uznání rodičovství dítěte, použije se právo státní příslušnosti dítěte v době narození, pokud toto právo uznání připouští. Uznání počatého, dosud však nenarozeného dítěte se řídí právem státní příslušnosti matky v době uznání.*

Podle čl. 56 odst. 1 zákona o mezinárodním právu soukromém **určuje právo rozhodné pro rodičovskou zodpovědnost a styk s dítětem** Haagská úmluva ze dne 19. října 1996 o pravomoci orgánů, použitelném právu, uznávání, výkonu a spolupráci ve věcech rodičovské zodpovědnosti a opatření k ochraně dětí (Úř. věst. L 151, 11. 6. 2008, s. 39; Sbírka zákonů 2010/172, položka 1158).

Dojde-li ke změně obvyklého pobytu dítěte do země, která není smluvní stranou úmluvy uvedené v odstavci 1, určuje od tohoto okamžiku právo této země podmínky použití opatření uložených v zemi dřívějšího obvyklého pobytu dítěte.

Haagská úmluva ze dne 19. října 1996 o pravomoci orgánů, použitelném právu, uznávání, výkonu a spolupráci ve věcech rodičovské zodpovědnosti a opatření k ochraně dětí určuje právo rozhodné pro **opatrovnictví** dětí (článek 59 zákona o mezinárodním právu soukromém).

Dojde-li ke změně obvyklého pobytu dítěte do země, která není smluvní stranou úmluvy uvedené v odstavci 1, určuje od tohoto okamžiku právo této země podmínky použití opatření uložených v zemi dřívějšího obvyklého pobytu dítěte.

3.4.2 Osvojení

Podle článku 57 zákona o mezinárodním právu soukromém se osvojení řídí právem země, jejímž státním příslušníkem je osvojitel.

Společné osvojení manželů se řídí právem jejich společné státní příslušnosti. Nemají-li manželé společnou státní příslušnost, je rozhodným právem právo země, ve které mají manželé bydliště, a nemají-li bydliště v téže zemi, je rozhodným právem právo státu, ve kterém mají oba manželé obvyklý pobyt. Nemají-li manželé obvyklý pobyt v téže zemi, je rozhodným právem právo země, k níž mají oba manželé jiným způsobem nejužší vztah.

Jak je uvedeno v článku 58 zákona o mezinárodním právu soukromém, osvojení není možné bez uplatnění práva státní příslušnosti budoucího osvojence, pokud jde o jeho souhlas, souhlas jeho právního zástupce a souhlas příslušného orgánu, jakož i případná omezení osvojení po změně bydliště z jedné země do jiné.

3.5 Manželství, nesezdané soužití, registrované partnerství, rozvod, rozluka, vyživovací povinnost

3.5.1 Manželství

Způsobilost uzavřít manželství je s ohledem na každou stranu určena podle práva státní příslušnosti v době uzavírání manželství (článek 48 zákona o mezinárodním právu soukromém).

Podle ustanovení čl. 49 odst. 1 se forma uzavření manželství řídí právem země, ve které je manželství uzavíráno. Je-li manželství uzavíráno mimo Polsko, stačí dodržet požadavky práva státní příslušnosti obou manželů nebo práva státu, ve kterém mají oba manželé bydliště či obvyklého pobytu v době uzavírání manželství.

Podle článku 50 zákona o mezinárodním právu soukromém se právo uvedené v článcích 48 a 49 použije obdobně na účinky nezpůsobilosti k uzavření manželství a nesplnění požadavků týkajících se formy uzavření manželství.

Osobní vztahy manželů a režim společného jmění manželů se řídí právem jejich společné státní příslušnosti (čl. 51 odst. 1). Nemají-li manželé společnou státní příslušnost, je rozhodným právem právo země, ve které mají oba manželé bydliště, a nemají-li bydliště v téže zemi, je rozhodným právem právo země, ve které mají oba manželé obvyklý pobyt. Nemají-li manželé obvyklý pobyt v téže zemi, je rozhodným právem právo země, k níž mají oba manželé jiným způsobem nejužší vztah.

3.5.2 Nesezdané soužití a registrované partnerství

Nepoužitelné.

3.5.3 Rozvod a rozluka

Podle článku 54 zákona o mezinárodním právu soukromém se zrušení manželství řídí právem společné státní příslušnosti manželů v době podání návrhu na zrušení manželství. Nemají-li manželé společnou státní příslušnost, je rozhodným právem právo země, ve které mají oba manželé bydliště v době podání návrhu na zrušení manželství, a nemají-li v době podání návrhu na zrušení manželství společné bydliště, je rozhodným právem právo země, ve které měli manželé poslední společný obvyklý pobyt, má-li tam jeden z manželů dosud obvyklý pobyt. Polské právo se použije v případě, neexistují-li žádné okolnosti, které by umožnily určit rozhodné právo.

Výše uvedená ustanovení se použijí obdobně na rozluku.

3.5.4 Vyživovací povinnost

Podle článku 63 se právo rozhodné pro vyživovací povinnost určí podle nařízení Rady (ES) č. 4/2009 ze dne 18. prosince 2008 o příslušnosti, rozhodném právu, uznávání a výkonu rozhodnutí a o spolupráci ve věcech vyživovacích povinností (Úř. věst. L 7, 10. 1. 2009, s. 1).

3.6 Majetkové poměry v manželství

Osobní vztahy manželů a režim společného jmění manželů se řídí právem jejich společné státní příslušnosti (čl. 51 odst. 1). Nemají-li manželé společnou státní příslušnost, je rozhodným právem právo země, ve které mají oba manželé bydliště, a nemají-li bydliště v téže zemi, je rozhodným právem právo země, ve které mají oba manželé obvyklý pobyt. Nemají-li manželé obvyklý pobyt v téže zemi, je rozhodným právem právo země, k níž mají oba manželé jiným způsobem nejužší vztah.

Podle čl. 52 odst. 1 zákona o mezinárodním právu soukromém si manželé mohou jako právo rozhodné pro režim společného jmění manželů zvolit právo státní příslušnosti jednoho z manželů, nebo právo země, ve které má jeden z nich bydliště nebo obvyklý pobyt. Právo lze zvolit i před uzavřením manželství. Smlouvy o společném jmění manželů se řídí právem, které si strany zvolí podle odstavce 1. Pokud nebylo právo výslovně zvoleno, řídí se smlouva o společném jmění manželů právem rozhodným pro osobní vztahy manželů a režim společného jmění manželů v době podpisu smlouvy. Při volbě práva rozhodného pro režim společného jmění manželů nebo manželskou smlouvu postačuje dodržení formy požadované pro smlouvy o společném jmění manželů podle zvoleného práva nebo podle práva země, ve které bylo právo zvoleno.

3.7 Závěti a dědictví

Právo rozhodné pro dědictví je stanoveno v nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 650/2012 ze dne 4. července 2012 o příslušnosti, rozhodném právu, uznávání a výkonu rozhodnutí a přijímání a výkonu veřejných listin v dědických věcech a o vytvoření evropského dědického osvědčení (Úř. věst. L 201, 27. 7. 2012, s. 107, v platném znění).

3.8 Věcná práva

Podle čl. 41 odst. 1 zákona o mezinárodním právu soukromém se vlastnictví a jiná věcná práva řídí právním řádem země, ve které se daná věc nachází.

Nabytí a zánik vlastnictví a nabytí, zánik nebo změna obsahu nebo přednosti jiných věcných práv se řídí právním řádem země, ve které se věc nacházela v době, kdy došlo k události, ze kterých vyplývají uvedené právní účinky.

3.9 Insolvence

Kolizní normy, které určují právo rozhodné pro insolvenční řízení, jsou obsaženy v zákoně o úpadku ze dne 28. února 2003 (konsolidované znění: Sbírka zákonů 2019, položka 498):

Podle článku 460 zákona o úpadku se na insolvenční řízení zahájená v Polsku použije polské právo, nestanoví-li ustanovení této kapitoly jinak.

Podle článku 461 zákona o úpadku se pracovní činnost pracovníků zaměstnaných v jiném členském státě EU nebo členském státě Evropského sdružení volného obchodu (ESVO), který je smluvní stranou Dohody o Evropském hospodářském prostoru, řídí právem rozhodným pro pracovní smlouvu.

Právem, které určuje, zda určitá věc představuje nemovitost, je právo uplatňované v místě, kde se daná věc nachází.

Smlouvy o užívání nebo koupi nemovitosti nacházející se v jiném členském státě EU nebo členském státě Evropského sdružení volného obchodu (ESVO), který je smluvní stranou Dohody o Evropském hospodářském prostoru, se řídí právem země, ve které se dotýčná nemovitost nachází.

Práva k nemovitosti nacházející se v jiném členském státě EU nebo členském státě Evropského sdružení volného obchodu (ESVO), který je smluvní stranou Dohody o Evropském hospodářském prostoru, nebo k zapsanému námořnímu plavidlu či letadlu se řídí právem země, která vede příslušný rejstřík.

Prohlášení o úpadku nesmí porušit práva věřitelů nebo třetích stran, jimiž jsou zatížena aktiva či jiný majetek úpadce nacházející se v jiném členském státě Evropské unie nebo členském státě Evropského sdružení volného obchodu (ESVO), který je smluvní stranou Dohody o Evropském hospodářském prostoru, včetně všech organizovaných částí tohoto majetku, a zejména právo zcizit majetek za účelem uhrazení závazků nebo právo uhradit závazky z výnosů z majetku, zástavní a hypoteční práva, právo požadovat vydání majetku od osob, které s ním nakládají proti vůli oprávněného, nebo právo využívat majetek jako jeho správce (článek 462 zákona o úpadku). To se vztahuje na osobní práva a nároky zapsané v katastru nemovitostí a jiných veřejných rejstřících, jejichž uplatnění nebo výkon má za následek vznik výše uvedených práv.

Podle čl. 463 odst. 1 zákona o úpadku nezaniká výhrada vlastnického práva ve prospěch zcizitele v kupní smlouvě prohlášením o úpadku domácí banky, která je kupujícím předmětu smlouvy, pokud se v okamžiku prohlášení o úpadku předmět smlouvy nacházel v jiném členském státě Evropské unie nebo v členském státě Evropského sdružení volného obchodu (ESVO), který je smluvní stranou Dohody o Evropském hospodářském prostoru.

Prohlášení o úpadku domácí banky, která s majetkem nakládá, nemůže představovat základ pro odstoupení od kupní smlouvy, pokud byl předmět prodeje přemístěn před prohlášením o úpadku a v době prohlášení o úpadku se nacházel v zahraničí.

Podle článku 464 podléhá výkon práv, jejichž vznik, existence nebo zcizení vyžaduje zápis do registru nebo na účet nebo uložení v centrálním depozitním systému, právnímu řádu země, ve které jsou tyto registry, účty nebo depozitní systémy vedeny.

Aniž je dotčen článek 464, právo zpětné koupě se řídí právním řádem rozhodným pro smluvní závazkové vztahy, kterým se řídí smlouva zakládající toto právo.

Aniž je dotčen článek 464, právo rozhodné pro smluvní závazkové vztahy, jímž se řídí obchody uzavřené na regulovaném trhu, se vztahuje i na smlouvy podepsané v rámci obchodů na regulovaném trhu ve smyslu zákona o obchodování s finančními nástroji ze dne 29. července 2005.

Započtení uvedené v článku 467 zákona o úpadku se řídí právem rozhodným pro smluvní závazkové vztahy, kterým se řídí dohoda o započtení.

Podle článku 4671 zákona o úpadku nesmí prohlášení o úpadku porušit právo věřitele na započítání své pohledávky vůči pohledávce úpadce, je-li to přípustné podle právního řádu rozhodného pro dluh úpadce.

Účinnost a platnost právního úkonu provedeného po prohlášení o úpadku, který se týká prodeje nemovitosti, námořního plavidla nebo letadla, jež musí být zapsány do registru, nebo zcizení práv, jejichž vznik, existence nebo zcizení vyžaduje zápis do registru nebo na účet nebo uložení v centrálním depozitním systému, se řídí právním řádem země, ve které se majetek nachází nebo ve které jsou tyto registry, účty nebo depozitní systémy vedeny.

Podle článku 469 zákona o úpadku se ustanovení o neúčinnosti a neplatnosti právního úkonu provedeného v neprospěch věřitelů nepoužijí, pokud právo vztahující se na daný úkon nepřipouští, aby se právní úkony provedené na úkor věřitelů považovaly za neúčinné.

Podle článku 470 zákona o úpadku se účinky prohlášení o úpadku na soudní řízení u soudu členského státu Evropské unie nebo členského státu Evropského sdružení volného obchodu (ESVO), který je smluvní stranou Dohody o evropském hospodářském prostoru, posuzují podle právního řádu země, ve které řízení probíhá.

Poslední aktualizace: 07/12/2020

Za originální verzi stránky (v jazyce daného členského státu) odpovídá příslušné kontaktní místo Evropské soudní sítě. Překlad pořídily útvary Evropské komise. Je možné, že změny, které v originální verzi případně provedly orgány daného členského státu, nebyly ještě do překladů zapracovány. ESS-O ani Evropská komise neodpovídá ani neručí za informace a data, které tento dokument obsahuje či na které odkazuje. Předpisy v oblasti autorských práv členských států odpovědných za tuto stránku naleznete v právním oznámení.